

**KAYIP
BİRLİK**

© 2017, Hayat Yayıncılık, İletişim, Yapım, Eğitim Hizmetleri ve Tic. A.Ş.

Tüm yayın hakları anlaşmalı olarak Hayat Yayınları'na aittir.

Kaynak gösterilerek alıntı yapılabilir; izinsiz çoğaltılamaz, basılamaz.

ISBN: 978-605-151-287-7

Sertifika No: 75092

<i>Hayat Yayınları</i>	: 667
<i>Hayat Edebiyat</i>	: 94
<i>Kitabın Adı</i>	: Kayıp Birlik
<i>Yazarı</i>	: Ali Zengin
<i>Yayın Editörü</i>	: Erol Şahnacı
<i>Kapak Tasarım</i>	: Kenan Özcan
<i>İç Tasarım</i>	: Hayat Yayınları
<i>Baskı Yeri ve Tarihi</i>	: Ankara, 2025
<i>Baskı ve Cilt</i>	: Ertem Basım

Sertifika No: 48083

Hayat Yayın Grubu

Molla Gürani Mahallesi, Oğuzhan Caddesi No: 15 Kat: 3
Fındıkzade - Fatih / İstanbul

Tel: 0212 613 11 00 Gsm: 0530 259 80 96

www.hayatyayinlari.com - e-posta: hayat@hayatyayinlari.com

✕ /hayatyayinlari /hayatyayinlari

KAYIP BİRLİK

ALİ ZENGİN

ALİ ZENGİN

1981 yılında Kütahya'nın Domaniç ilçesinde dünyaya geldi. İlkokul ve lise eğitimini Tavşanlı'da tamamladı. Almanya ve Türkiye'de üniversite eğitimi alarak Türk Dili ve Edebiyatı Öğretmeni oldu. İlyas Barış, Sami ve Azra'nın babası olan yazar halen Çanakale 18 Mart Üniversitesi'nde Yeni Türk Edebiyatı alanında doktora yapmaktadır.

Hem mahlas isimlerle hem de kendi ismiyle romanları yayımlandı. Uluslararası ve ulusal gazetelerde, dergilerde deneme, şiir ve makaleleri yayımlandı.

Birçok dizide hikâye yazarlığı ve senaristlik de yapan yazar hâlâ bir medya ajansında metin yazarı olarak çalışmakta olup kendine ait organik tarım üzerine kurduğu çiftliğinde romanlarını da yazmaya devam etmektedir.

İthaf

Bilhassa 15 Temmuz 2016 tarihinde gerçekleşen hain darbe girişiminde demokrasi için canlarını ortaya koyarak şehit olan Özgürlük Savaşçılarına ithaf olunur.

Bu romanda geçen ülke isimleri lalettayin seçilmiş olup, şahıs isimleri ve bu evrende oluşturulan hikâye tamamen hayal ürünüdür. Hiçbir şahıs, kurum ve kuruluşla ilgisi yoktur.

Suriye, 2017

“Sadece özgürlüğünüz için savaşın!”

Ortadoğu’da bugünlerde kargaşanın merkezi olan Suriye; 1946 yılında bağımsız olduğunda ulus-devlet yapısı yok denecek kadar zayıftı. Bu zayıflık, günümüzde ortaya çıkan resmin en net açıklaması olarak kabul edilir.

Ülke, 1963’ten beri Baas Partisi tarafından yöneltile de bu partiye asıl şeklini veren 1970’den 2000’e kadar ülkeyi yöneten Hafız Esad’tır. Oğul Esad da 10 yıl kadar istikrarlı bir şekilde ülkeyi yönetmiş, ancak 2011 yılının başı itibariyle onun yönetimindeki ülke ölüm tarlası hâline gelmiştir.

Bir gerçek var ki, Ortadoğu’daki yaşanan bu dalgalanmalardan en çok etkilenen ülke olan Suriye, günümüzde dünyanın cehennemi olarak görülmektedir.

Bölgede önemli bir konuma sahip olan Türkiye, 15 Temmuz hain darbe girişiminden sonra kısa sürede toparlanıp sınırını koruma altı-

na almak için Suriye'ye özel bir tim gönderdi. Bu Kartallar Timinin başında timin keskin nişancısı Yüzbaşı Emir vardı. Bu özel tim Suriye'de öyle büyük işler yaptı ki 15 Temmuz'da asıl darbeyi yiyen Amerika, Suriye'de de yok olmaya başlamıştı. Hatta Amerika her hattıyla desteklediği gerilla savaşlarının da kontrolünü kaybetmişti.

Yüzbaşı Emir komutasındaki Özgürlük Savaşçıları, son olarak Amerika'nın YPG'ye gönderdiği silahların çoğunu imha edince Amerika'nın gerçek yüzü ortaya çıkmış oldu. Suriye'de gizli olarak faaliyet gösteren bu tim artık iyice dikkat çekmiş ve Amerika askerleriyle karşı karşıya gelmişti.

Birinci Bölüm

“İHANET”

Sakkara'da bir anda ortaya çıkan kum fırtınası sessizliğin içinde bir yılan gibi tıslıyordu. Altı aydır çölde bulunan Türk timini militanlar bile bu fırtına kadar zorlamamıştı. Çöl nöbetindeki Özgürlük Savaşçıları timinden altı asker çil yavrusu gibi çöle dağılınca bu zor coğrafyanın karmaşası daha da arttı. Burada bir arada bulunmak dirlik anlamına geliyordu. Birliğin komutanlarından Emir, ekibini dağıtmamaya çalışsa da başarılı olamamıştı.

İki saatten fazla süren bu önlenemez kargaşa sonunda hiç kimsenin başına kaldırmaya cesaret edemediği kısa süren bir sessizlik yaşandı. Bu sinsi sessizlik uzun sürmedi. Kalp atışlarının hızlandığı bir anda yüzlerdeki ciddi ifade çölün karmaşasıyla birleşip kulakları dövmeye başlamıştı.

Çölün üzerine çöken bu korkunç tabloya inat peşi sıra gelen yirmiden fazla helikopter hem Türk birliğine ateş ediyor hem de çöle asker indiriyordu. Emir, bedenini sıyrıp yanından geçen izli mermilerden kurtulduktan sonra beş metre kadar sürüklendi. Zor da olsa ayakta kalan küçük bir sığınağa kendini attı. İnen helikopterlerin

dalgasıyla suni bir fırtına daha oluşmuştu. Arkadaşlarını arayıp bulma seçeneği bir yana, nefes almakta bile zorluk çekiyordu. Yüzündeki muğlak ifadeyi bastırıp soluk soluğa özel telsizini çıkardı. Sinyali iki karat kadar yükseltip sadece kendi timinin duyabileceği kriptolu mesaj moduna geçti.

“Kerem Çavuşum! Durumunuzu bildirin! Beni duyuyor musunuz?”

Amerikan askerlerinin kendi aralarındaki konuşmalarını duyabiliyordu ama arkadaşlarından hiçbir ses alamadı. Birkaç kere daha, “Arkadaşlar durumunuzu bildirin! Durum bildirin!” diye tekrarladı. Sonuç alamayınca yer yer dizlerinin üzerinde yer yer doğrularak ilerlemeye başladı. Onlarca Amerikalının birazdan peşine düşeceklerini biliyordu. Yorgunluğunu hissetse de böyle bir yaşamdan hoşnutsuzluk hissetmiyordu. Evet, bu yaşam onun hayalindeki ideal yaşama yakındı. Heyecan ve adrenalin Emir için vazgeçilmezdi. Bu gibi durumlarda konakladıkları yere iz bırakmadan gitmesi gerekiyordu.

Dermanı bitene kadar bu şekilde bir saat kadar ilerledi. Yönünü tayin edemese de konakladıkları köyü bulması gerekiyordu. Sıcak hava kendisini iyice hissettirmeye başlayınca nefes alması güçleşmişti. Bir yarım saat daha gittikten sonra yanan tezek kokularını hissedince rahatladı. Alışmıştı bu kokuya. Akşam yemeği için hazırlık yapan köylüler, bu Türkmen köyünü köşe bucak tezek kokusuna bürümüşlerdi.

Akşam ezanıyla birlikte köye girdi. Pek fazla dikkat etmediği için yerinin tespit edilecek kadar arkasında iz bıraktığını düşünüyordu. Genellikle karanlıkta el ayak çekilince köye girerlerdi. Bu sefer farklı olmuştu. Köylüler pek yabancıya alışkın olmadığı için bukle bukle döşenmiş evlerin avlularından hayvan sürülerini ürkütmeden geçti. Çölde biraz önce kum fırtınası yaşanmamış gibi kadınlar ve kız çocukları köyün girişinde kalan çeşmeden su taşıyorlardı. Çocuk-

larını ulu orta yıkayan anneler de vardı. Her ne kadar izbe ve uzak köşelerden geçse de genç oğlanların oynarken çıkardıkları bağrışlar Emir'in kulağına kadar geliyordu.

Emir Yüzbaşı, Kartallar Timinin gözde keskin nişancısıydı. Suriye'de ve İran'da gösterdiği kahramanlıklarla bu gizli görevi hak etmişti. Serkan Komutan'ı, Apaçı'yi, hatta Doktor'u özlese bile bu görev uğruna da yüreğini ortaya koyuyordu. Bugünkü çöl nöbeti için yanına sadece adamlarından altısını almıştı. Kendisini saklamaya çalışarak yürürken, çekingen hâliyle de yanından geçen köylüleri gözlüyordu. Camiyi geçtikten sonra çıkmaz sokağa saptı. Sokağı bitirmeden ikinci evin avlusundan oyalanmadan girdi. Avluda kimse görünmüyordu. Heyecanla içeriye doğru ilerlerken kapı açıldı. Kapının dibinde orta yaşlarda bir adam vardı. Emir, ikircikli bir hâlde yüzünü göremediği adama silahını doğrulttu.

“Dur! Hareket etme!”

Adam, anca kendinin duyabildiği şaşkın cılız ses tonuyla cevap verdi.

“Evlat ben, ben! Muhsin!”

“Yaklaş! Ellerin havada yaklaş bana!”

Emir'in kan çanağına dönmüş gözlerinin iyi seçemediği belliydi. Onlara yer gösteren ev sahiplerini tanıyınca silahını indirdi. Utanarak, “Selamünaleyküm!” dedi.

“Aleykümselam Komutan!” dedi adam rahatlamış hareketlerle. “İyice korkuttun beni. Neydi sesin öyle? Bu sefer onlar geldi zannettim.”

“Ben, ben de seni onlardan zannettim. Muhtemelen peşimdeler. Kusura bakma. Gözlerim, gözlerim kumdan şişti.”

“Çatışma mı çıktı n'oldu? Hâlâ titriyorsun Komutan.”

Emir, hiçbir şey söylemeksizin, sanki kendisine sorulmamış gibi derin gözleriyle boşluğa bakıyordu.

Sorusu havada kalan Muhsin tekrarladı.

“Emir Komutan kötü bir şey mi oldu? Çatışma mı çıktı?”

“Evet, evet çıktı.”

“Eee, şimdi neredeler hazırlanalım mı biz de?”

“Çok geç kalmazlar. Yoldalar. Herkes içeride mi?”

“Yok degiller. On dört asker var, seninle on beş oldu.”

“On bir kişi nerede peki?”

“Çatışma çıktığını anladılar, çöle çıktılar. Durduramadık.”

Emir, elindeki su şişesini sertçe yere fırlattı. Burnundan soluyordu.

“Salak herifler! İyi halt ettiler! Amerikalıların ellerine düşmüşlerdir. Ne olacak şimdi ha, ne olacak? Kahramanlıkları batsın!”

“Kötü düşünme,” dedi Muhsin. “Helikopter ve silah seslerini duydukça canları depreşti. Dayanamadılar gittiler.”

“Askeriyede disiplinden ötesi yoktur. Burada kalın dediysek kalacaklardı. Gitmeyeceklerdi.”

“Öyle deme Komutan. Ben de genç olsam onlar gibi yapar, çöle giderdim.”

Muhsin’in her kelimesi uygun bir çiviye yerine yerleştiriyordu. Emir, biraz sakinleşmiş gibiydi. Yere attığı su şişesini alıp pencere kenarına sıkıştırılmış bardağı doldurdu.

“Olan olmuş. Ne diyelim, Allah yardımcıları olsun!”

Muhsin ağır hareketlerle duvarda asılı duran şapkasını giydi.

“Sen gir içeriye. Sıcak bir çorba iç. Ben birkaç kişiyi alıp çöle ineyim. Bulurum onları, merak etme.”

“Dışarıya nöbetçi koymam lazım. Amerika asker indirdi çöle. Köye kesin geleceklerdir. Bizi aradıkları kesin.”

Adam cansız gözlerini komutanın üzerine dikti.

“Komutan, içeriden gözetleyin dışarıyı. Bizimkileri yerleştirdim ben. Her şey hazır. Güvende kalın siz. Göründüğünüz anda işiniz biter.”

Adamın bu sade dil kullanımıyla tuhaf bir ikna ediciliği vardı. O anda odadan Uzman Çavuş Hakan dışarıya çıktı.

“Ben de oradaydım Komutanım. Helikopterleri duyunca çıktık. Ama ben geri dönmeyi başardım. Fırtınada saklandıkları yeri biliyorum. Ben de gideyim Muhsin Amca’yla.”

“Delikanlı, anlattığın yerde az deve gütmedim ben. O taş kovuğu iyi biliyorum. Sen dinlen. Görmesinler seni yanımda. Hayvanları önüme kattım mı yalnız olunca şüphelenmezler, çoban zannederler.”

“Biz burada kalarak hedefte oluruz,” dedi Emir. Çaresizce bu kahraman adamı çöle ölüme göndermek istemiyordu. Yüreğinde hatırı sayılır bir sarsıntı hissetmeye başlamıştı.

“Benim evime hiç kimse yaklaşamaz. Yeter ki benim kim olduğumu anlamasınlar. Hem daha ölmedik Komutan. Can bedende durdukça Türk askerine kimseyi dokundurtmam. Bu evi koruyan on askerim var. Dedirtmeyin bana her şeyi şimdi.”

Ev sahibi sözlerini bitirdiğinde onu saygıyla dinleyen Emir, samimiyetinden memnun olurken ikna olmuş gibi görünüyordu.

“Oldu, tamam. Şimdi Türkiye’ye bir haber yollamamız gerekiyor. Telsizleri kullanamayız. Haberi Hakan Çavuş götürecektir ama yanına yolu bilen birini vermeliyiz.”

“Cepten arasan olmaz mı?”

“Büyük mecburiyet olmadıkça cep telefonu kullanamam. Birini göndermemiz lazım.”

Adam, “Ahmet buraya gel oğlum!” diye bağırdı. Kara yağız, çelimsiz, bir oğlan, Türk askerlerinin şaşkın bakışları altında çatıdan evin içine atladı.

“Buyur baba!”

Adam sözü uzatmadan doğrudan meseleye girdi.

“Beraber çıkacağız şimdi. Sen Hakan Komutan’ı alıp sınıra götüreceksin!”

“Yapabilir misin bunu?” diye araya girerek sordu Emir, emin olmak istermiş gibi.

“Neden yapamayayım? Sınırı avucumun içi gibi bilirim.”

“Çok sağ ol! Bu yaptığın karşılıksız kalmaz,” dedi Emir. Oğlanın başını sıvazladı. “Devletimiz yaptığınızı kıymetini bilir.”

“Görevimiz bu bizim!”

Muhsin, mahcup olan oğluna, “Senin elbiselerden bir şeyler giysin Komutan. Böyle çıkarsa bir kilometreden tanınır,” dedi.

Hakan Çavuş, Ahmet’in getirdiği kendisine oldukça bol ve kısa gelen elbiselerle üstünü değiştirip geldi. Tam olarak bir Türkmen köylüsüne benzemişti. Emir, elindeki pusulayı Hakan’ın eline sıkıştırdı.

“Önce Allah’a sonra sana emanet! Serkan Komutan’ıma selamlarımı özellikle ilet,” dedi. Sarıldı askerine.

Muhsin, bir an önce yola çıkmak istiyordu.

“Tamam, gidelim haydi. Daha çok görüşeceksiniz. Sanki veda gibi ne bu böyle?”

“İnşallah! İnşallah!”

Muhsin kapıdan çıkarken dışarıya çıkmamalarını tekrar hatırlatma ihtiyacı hissedince dolgun sesiyle, “Sağlıcakla kalın!” dedi ve ekledi, “Dediğim gibi dışarıya mecbur olmadıkça çıkmayın.”

Emir, kapıyı kapatır kapatmaz askerlerinin yanına geçti. Umduğundan daha iyi görünüyordular. Durumları hızlıca anlattı. İbrenin artık Türkiye'ye döndüğünü belirtti. Ortadoğu'da gerilim büyük hızla artıyordu. Türkiye, neredeyse bütün komşuları tarafından farklı gözle takip ediliyordu. Amerikan ordusunun çöle yaptığı bu çıkartma ya Türkleri Suriye'den atacaktı ya da Amerikan ordusu büyük bir mağlubiyet yaşayacaktı. Türk askerleri Amerikan askerlerinin kendileri için geldiklerini anlatınca biraz heyecanlandılar.

Emir, kaynamış çorbayı kaşık aramadan içti. Güneş başından ek-silince biraz rahatlamıştı. Askerleriyle buradan nasıl çıkabilecekleri üzerine istişaresini yaptı. Eve geleli bir saat ya olmuş ya olmamıştı. Yorgunluğunu iyice hissetmeye başladığı, gözlerine zor hükmettiği bir anda dışarıdan gelen postal ve silah sesleri ile irkildi. Bütün askerler hızlıca toparlanıp silahlarını aldılar. Emir, askerlerine elleriyle sakin olmalarını işaret etti ama askerlerinin şaşkınlıktan doğan heyecanları geçecek gibi değildi. O anda Muhsin'in adamlarından biri sanki kapıyı kırarak girdi içeriye.

"Yüzlerce asker var dışarıda Komutan! Sizin askerlerin hepsi ellerinde. Yüzlerce Amerikalı diyorum. Ben ilk defa bu kadar çok asker gördüm. Ellerinde de koca koca silahlar!.."

"İnşallah Hakan Çavuş yakalanmamıştır," diye mırıldandı Emir başka bir dertleri yokmuşçasına. Evin içinde hızlıca dönüyordu. "Hakan Çavuş'u gördün mü?" diye sordu adama da.

"Yok görmedim. Askerler vardı ama."

"Ne yapıyoruz Komutan?" diye sordu askerlerden biri. O sırada dışarıdaki bağrışlar artmıştı.

"Teslim olun! Her tarafınız sarıldı. Teslim olun!"

"Siz kaç kişisiniz," diye sordu Emir, Muhsin'in askerine.

“On bir kişiyiz. Siz kaçmaya çalışın. Biz onları oyalarız. Nasipse de şehit oluruz.”

Emir kararsızdı. Bu kahraman Türkmen’i dinledikçe tüyleri diken diken oluyordu.

“Silahlarınızı bırakın! Teslim olun! Etrafınız sarıldı!” bağışları altında Türk askeri Mesut ayağa kalktı.

“Çarpışalım Komutanım,” dedi. Kendinden oldukça emindi. Sonra soluğunu, büzdüğü dudaklarından usulca yürek yakan sözlerini dışarı bıraktı, “Her gün şahadeti beklemiyor muyduk? Öleceksek şehit olarak ölelim! Türk askerine teslim olmak yakışmaz. Şehit olalım!”

Dışarıdaki curcuna arttığı gibi Türk askerlerinin kalp atışları da hızlanmıştı. Belki biraz sonra çoğu şahadet şerbetini içecekti. Son bir defa nefes alır gibi nefesler sıklaştı. Hatta keskin nişancı Barış’ın anne ve babasının resmini koynundan çıkarıp gözleri dolarak izlemesi görülmeye değerdi. Bot seslerinin makine sesleri ile iyice karıştığı bir ortamda dışarıdan tekrar bir uyarı geldi.

“Tekrar ediyorum silahlarınızı bırakın ve hemen teslim olun!”

“Bile bile olmaz,” dedi Emir, sakinliğini koruyabiliyordu. Dışarıdan gelen sesler iyice yaklaşmıştı. “Bu kadar askere karşı koymamızın imkânı yok. Bir çözüm bulmamız lazım.”

Muhsin’in adamlarından biri hızlıca elinde bir tabletle içeriye girdi. Nefes nefeseydi.

“Bunu Amerikalı Komutan gönderdi.”

Emir, tableti eline alır almaz otomatik olarak açılan program onu yönlendirmeye başladı. Görüntüler hiç de hiç açıcı değildi. Kısa sürede hazırlanmış bu üç dakikalık videoda Amerikalıların eline düşen Türk askerleri görülüyordu. Sabahleyin birlikte kahvaltı yaptıkları arkadaşlarının şimdi Amerikalıların elinde olması bütün ekibi